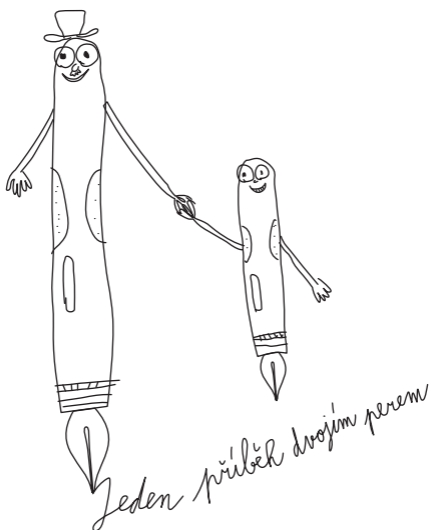

TEXTÍKY

**Jeden příběh
dvojm perem**

2018

Jeden příběh dvojím perem 2018

POROTA

PhDr. Dalibor Malina, nakladatel, vydavatel Textů, galerista, publicista, literární a výtvarný kritik, redaktor Textů a vlastivědné revue Valaško, autor řady výtvarných monografií.

Mgr. Pavel Kotrla, básník a šéfredaktor Textů, redaktor revue Aluze, literární kritik a publicista.

Mgr. Andrea Chrobáková-Lněničková, Ph. D., učitelka českého jazyka a dějepisu, publicistka.

SLOVO ÚVODEM

Ve školním světě je pololetí ve znamení zimního vysvědčení a jednodenních prázdnin (nejspíš proto, abychom se všichni mohli po té urputné pětiměsíční práci pořádně nadechnout) a pro literární soutěž *Jeden příběh dvojím perem* nastává chvíle, kdy se definitivně vybírají soutěžní texty.

Každoročně při výběru sehrává roli několik kritérií, při čemž se dá říci, že takovou stálicí je vždy přítomnost humoru a schopnost nadhledu, jak vypravěčského, tak čtenářského, a také žánrová pestrost.

Osvěžující laskavou komičností jsou naplněny příběhy rodiny Kudrnových žijících na ranči U Zelené sedmy, a proto úryvek pro první kategorii soutěžících byl vybrán ze stejnojmenné knihy od Evy a Iva Pelantových. Je až neuvěřitelné, jak lehce mnozí soutěžící naskočili na stejný typ humoru, jak jej dokázali (mnohdy) rafinovaně rozvinout a dokonce i trumfnout! Někdy opravdu zamrzí, že umístění jsou jen tři...

Také se snažíme zařazovat úryvky z knih zcela nových, což se podařilo i letos v knize rozhovoru básníka Milana Ohniska s hudebníkem Davidem Kollerem. V úryvku líčí Koller jeden hrůzyplný zážitek ze svého dětství v druhé polovině normalizace a pro navazující texty soutěžících dětí byly typické dvě skutečnosti: vždy se snažily situaci nějak spravedlivě vyřešit (zlo potrestat, dobro odměnit), což nám znovu potvrdilo, jak hluboce jsou v dětech zakořeněny vzorce etických jednání obsažených v pohádkách, které byly čteny v útlém dětství, a dále - což představuje spíše postřeh tragicko-komický - jak se vše snaží vyřešit za pomoci mobilů a počítačových „miláčků“. Pozitivním výhledem do budoucna je však to, že důležitou úlohu vedle chytré elektroniky sehrávají i rodiče a kamarádi, neméně chytří.

Pro středoškoláky byl vybrán deník. Náročnější literární forma vyžadující schopnost oddělit plevel dní od podstatných událostí, schopnost výraznější koncentrace a umění usebranosti. Navíc deníkové záznamy Pavla Juráčka, našeho významného filmového režiséra, představovaly svou kvalitou literární velkou výzvu. Zkrátka - neměli to soutěžící jednoduché. V této kategorii proto porota rozhodla o zveřejnění jen jedné práce, kterou ocenila čestným uznáním.

Předkládáme na následujících stránkách nejvydařenější práce s vědomím toho, že mezi zaslanými texty se nachází řada výrazných vypravěčských a jazykových talentů, pro něž už v hranicích umístění nevybylo místo, ale moc bychom si přáli, aby ve svém psaní neustávaly, ale nadále jej rozvíjely. A zejména všem zúčastněným dětem přejeme, aby nacházely v psaní formu tvůrčího uspokojení, díky němuž cítí radost nad něčím, co je baví. A to přece není málo!

Andrea Chrobáková-Lněničková

Poděkování za práci a podporu soutěže patří členům poroty a vedení ZŠ Vsetín, Trávníky.

JEDEN PŘÍBĚH DVOJÍM PEREM 2018

Oceněné práce

I. kategorie (6. - 7. ročník)

1. Jiří Kundrát: Zálesák začátečník
Loučka (ZŠ a MŠ Loučka)
2. Viktorie Zedníková: x x x
Vsetín (ZŠ Trávníky)
3. Johanka Chroustová: Skautská výprava
Loučka (ZŠ a MŠ Loučka)

II. kategorie (8. - 9. ročník)

1. Věra Polášková: Od té doby chodím
nakřivo
Chrastava (ZŠ Chrastava)
2. Eliška Fojtů: Ta paní je mi nějaká
povědomá
Horní Lideč (ZŠ Horní Lideč)
3. Eva Novotná: Poznání
Bystřice nad Pernštejnem
(ZŠ T. G. Masaryka)

III. kategorie (střední školy)

- **Čestné uznání:**
Nikola Kazíková:
Uničov (SPŠ a SOU Uničov)

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO I. KATEGORII

(6. – 7. třída ZŠ a nižší ročníky gymnázií)

Maminka se právem obávala o zdar celého výletu. Donutila Matěje, aby nás pravidelně informoval mobilem o jeho průběhu.

Už první zprávy byly alarmující.

„Mami, vede nás šílenec! Nákej Zdeněk, ale musíme mu říkat bratře Bobře. Učí nás chovat se jako zálesáci.“

Maminku to naopak uklidnilo.

„Matěji, skauti jsou dobří lidé, to by ti mělo být blízké. A to je hezký, co vás učí,“ poučovala Matěje z našeho půdního okna.

„To teda nevím,“ remcal brácha. „Byli jsme bez oběda, protože nikdo nevykřesal oheň z pazourků. A teď nás učí orientovat se podle azimutu a lišejníku na stromě, na kterém je cedule jako kráva: Vlkov pět km po modrý!“

„Já s tebou nesouhlasím, Matěji! Všude nejsou cedule! A to je přece sen každého kluka mít zálesácké schopnosti!“

„Jo, a kromě toho nesmíme mít mobily, protože to zálesáci taky neměli! Takže jestli mě objeví, tak už ti nezavolám.“

Teď se maminka v okně ovšem rozzlobila, až začala ztrácet signál.

„Tak teď zase nesouhlasím s ním! Tomu teda vyříd, tomu Bobrovi, že každej skaut má rád maminku, a to se projevuje tím, že jí telefonuje. Každý dvě hodiny!“

„Mami, končím,“ oznámil Matěj. „Už si zase musíme masírovat lejtka, to znamená, že jdeme dál.“

In: Pelantovi, Eva a Ivo: **Ranč U Zelené sedmy 3**. Praha (Reader's Digest Výběr) 2002, s. 217-218.

JIŘÍ KUNDRÁT

Loučka (ZŠ a MŠ Loučka)

Zálesák začátečník

Když se Matěj vrátil mezi ostatní kluky, vystoupil bratr Bobr na malý pařízek a řekl: „Milí zálesáci!“ Odmlčel se, aby všechna pozornost byla na něm. „Dnes,“ pokračoval, „před sebou máme překážku!“ Chlapci se na něj tázavě podívali. „Asi o 60 stop před námi!“ ukázal správný směr a podíval se do dáli, kam ukazoval, je menší propast!“ Kluci se znechuceně dívali jeden na druhého na znamení „Co to zas bude.“ „Zbytek vám dopovím u ní!“ zakončil bratr Bobr a šel se balit. Matěj přemýšlel, zda se Zdeňkovi o mamčině žádosti zmínit či ne. Nakonec to zavrhl, neboť se bál, že mu Zdeněk hodí jeho mobil do té již zmíněné propasti. Když douvažoval, šel se také balit.

Jakmile dorazili k propasti, Matěj si ji prohlédl a pro sebe si říkal: „Hmm, asi tři metry na délku, to je pro skákání příliš riskantní.“ V tom se objevil bratr Bobr a byl stejného názoru. Matěje udivilo, že se se Zdeňkem konečně na něčem shodli. Bylo to jakoby mu najednou začal chutnat plesnivý rohlík. „Takže!“ pokračoval bratr Bobr, „přes ni zítra postavíme most!“ Vypadalo to, že ostatní kluci by do propasti nejraději sami skočili. Jak se tak Matěj rozhlížel, všiml si kluka zhruba jeho věku, jak se nedočkavě usmívá. Na chvíli si Matěj pomyslel, že by snad chtěl stavět ten most. Už už to málem zavrhl, ale všiml si jeho zájmu, a tak nějak ho chtěl blíže poznat, jelikož naprosto nechápal jeho pocity. Když se po jídle vraceli do improvizovaných stanů, Matěj si vyhlédl zvláštního klučinu a započal s ním rozhovor. Zjistil, že se jmenuje Vítek a že tohle táboření zbožňuje. Vyprávěl mu o svých zážitcích z jiných táborů, a to s velikým nadšením.

Když se rozloučili, už se Matějovi chtělo kroutit hlavou, ale přiznal si, že si jeho vyprávění zamiloval.

Další den byl most hotov. Měl zvláštní, ale pevnou konstrukci, protože kluci toho o stavění a táboření věděli asi tolik jako Matěj o dějepise. První šel na most Zdeněk. „Ale ne!“ zvolal, když mu ztrouchnivělý trámek ze stromu, co kluci našli v lese, začal praskat pod nohama. Chtěl se vrátit, ale už bylo pozdě. Zdeněk se řítí do propasti. Naštěstí se stihl zachytit rukou o malý kořínek trčící ze zeminy.

Po malé úlevě Matěj s Vítkem současně zařvali: „Honem!“ Vítek se s větrem o závod vydal pro lano, neboť jediný, kdo věděl, kde je, byl on. Když se vracel Matěj, už kolem sebe motal konec provazu, ale Vítek ho zastavil: „Ne takto ne, musíme uvázat dračí smyčku!“ Vítkovy prsty se rozjely u Matějova pasu a přitom hulákal k propasti: „Vydrž! Už jdeme!“ Uzel byl hotový a Matěj se ujal role horolezce. Ostatní kluci jakoby omámení jen ztuhle stáli a sledovali průběh. Když Vítek spustil Matěje dost hluboko, Matěj natáhl ruku ke Zdeňkovi a řekl: „Chyť se Zdeňku!“ „Jsem bratr Bobr!“ řekl Zdeněk. „Ale kušuj, ty Bobře, a chyť se!“ řekl Matěj. Když ho ale chytil, Vítek měl potíže je oba udržet. S nechápavým výrazem zařval na klučičí sochy: „Budete tam stát nebo mi pomůžete, vy plantážníci!“ V tom jakoby se probrali a šli mu na pomoc. Když Zdeňkovi ošetřili rány na ruku, Zdeněk opět předstoupil a pronesl: „Milí zálesáci, dnes jsme byli svědky záchranné operace. Doufám, že vy kluci už v budoucnu poznáte suché dřevo, a vy Matěji a Vítku, vám děkuji za vaši pohotovou reakci a spolupráci! Tímto vám předávám bobřika za záchranu v nouzi!“ Vzal jakási hnědá kolečka a připnul jim je na tričko. Oba na sebe byli hrdi.

Při večerním ohni slavnostně pekli špekáčky. Matěj se s úsměvem díval na Vítku, jak si vychutnává svůj špekáček. V tom si ale uvědomil, že on si opéká špekáček také. Rychle jej vytáhl z ohně a při pohledu na dočista černý kus masa, se hlasitě rozesmál.

VIKTORIE ZEDNÍKOVÁ

Vsetín (ZŠ Trávníky)

× × ×

A tak jsme pokračovali v cestě. Já jsem byl z výletu taky velmi zděšen. Bylo to vážně šílené, létat po lese jak nějakí cvoci, a všechno dělat jak domorodci. Měl jsem už hrozný hlad a žízeň, a moje nohy už měly taky dost. Šel jsem úplně první. Měl jsem celkem velký náskok, a taky jsem měl dost na spěch, protože jsem chtěl dorazit do kempu co nejdřív. Na tom stromě bylo po modrý pět kilometrů, takže jsem šel pořád po modré, ale musel jsem minout nějakou zatačku. Šel jsem pořád nějakou lesní stezkou snad dvě hodiny v kuse. A pak mi došlo, že jsem se ztratil. Začal jsem hrozně plakat, vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Neměl jsem telefon, jídlo ani pití, a zpátky bych se už ani netrefil. Byl jsem v koncích. Takhle moc jsem se ještě nikdy nebál. Bylo to příšerné. Nezbývalo mi nic jiného než jít dál. V okolí jsem viděl všude jen samé lesy a kopce. Ani stopa po lidech, nikde tady. Napadlo mě, že bych mohl vylézt na ten protější kopec, a třeba by za ním bylo nějaké město nebo vesnice. Šel jsem další hodinu a půl, cestou jsem naštěstí potkal nějakou studánku, takže jsem se napil, a bylo mi jasné, že za tím kopcem už nějakí lidi určitě bydlet budou, ta studánka byla krásná čistá a byly tam krásné nové a čisté hrníčky. Takže jsem trochu přidal do kroku. Na kopci se páslo velké stádo laní. Ten kopec nebyl zas tak velký, takže netrvalo tak dlouho a byl jsem nahoře. A opravdu tam už byla vesnice. Byl jsem tak šťastný, utíkal jsem rychle dolů, zaběhl rychle do prvního domku, který jsem viděl, zavolal mamince, protože si pamatuju její číslo nazpaměť, ta dala těm lidem, od kterých jsem volal, číslo na bratra Bobra, a ten pro mě i s mým bratrem Matějem hned přijel. Bratr Bobr mi dal samozřejmě hned kázání, že se mám vždycky držet ostatních, obzvlášť v místech, kde to neznám. Vykládal mi, že mě všude hledali, že kontaktovali i policii, a že maminka hrozně brečela, jak jí řekli, že jsem se jim ztratil. Všichni se o mě hrozně strachovali a teď byli štěstím bez sebe. Za chvíli jsme dojeli do Vlкова do našeho krásného kempu. Já se už hlavně nemohl dočkat jídla, internetu, až všem povím, co jsem dnes prožil, teplé postele a hlavně spánku,

jsem z dneška hrozně unavený. Na večeři byl můj oblíbený hovězí guláš. Jak se mi dostal do pusy, to já byl sakra bez sebe. Mňam, byl výborný, musel jsem si i přidat, a pak jsem hlavně musel pochválit paní kuchařku. Nejlepší guláš, co jsem kdy jedl. Pak jsem se šel osprchovat, převléct do pyžama, vyčistit zuby a vyprávěl jsem klukům zážitky z dneška. Potom jsem zavolał mamince, ta mě dost seřvala, ale já ji chápu, měl jsem dávat pozor. Byl jsem hrozně utahaný, a hned jsem usnul. Ale hodně jsem si z toho dne vzal. Vždyť přece chybami se člověk učí.

JOHANKA CHROUSTOVÁ

Loučka (ZŠ a MŠ Loučka)

Skautská výprava

Tak šli dál a dál a Matějovi začal pípat mobil. Vedoucí Bobr se otočil a brzy zjistil, čím je. Tak ho Matějovi sebral, strčil do velkého pytle a pytel si hodil přes rameno.

Bez mobilu se Matěj nudil, ale aspoň si nemusel dokola psát s mámou.

Během pochodu Bobr sebral mobily úplně všem. Všichni bručeli a byli nespokojeni.

Po chvíli se Matěj zeptal: „A kdy nám ty mobily vrátíte?“

Bobr mu na to odpověděl: „Až mi dokážete, že umíte přežít i bez mobilu,“ a pokýval hlavou. „Taky máme hlad,“ ozval se Pepa, Matějův kamarád. „Nemohli bychom zkusit rozdělat ten oheň ještě jednou?“ naléhal.

No dobrá,“ přikývl vedoucí Bobr, „když teď rozděláte oheň, něco dobrého uvaříte a nebudete tak naštvaní, vrátím vám na chvíli mobily, abyste mohli napsat rodičům.“

Při rozdělávání ohně už nebyli uražení a vjela do nich dobrodružná touha oheň rozdělat. Když se jim to povedlo, ještě víc se jim zvedla nálada. Vedoucí jim dal pytlík těstovin, protože nic jiného neměl. Nakonec vyhrabal z batohu skleničku kečupu.

Na všechny se sice nedostalo, ale i tak byli spokojeni a skautování je začalo bavit. Matěj potom napsal mamince, že je všechno v pořádku.

Když výlet skončil, téměř všichni se těšili na příští a z Bobra se stal nejen jejich skvělý vedoucí, ale i kamarád.

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO II. KATEGORII

(8. – 9. třída ZŠ a nižší ročníky gymnázií)

Tehdy jsem byl v osmé třídě a bylo mi čtrnáct. Kamarád chytal v Libni u Rokytky ryby a já jsem mu šel nacytat koljušky na dravce.

Vydal jsem se proti proudu, až jsem se dostal pod jeden z těch dvou mostů, co jsou nedaleko Elsnicova náměstí – tam, co bylo kino Dukla, dodnes je tam ruina paláce Svět, kde býval ten Hrabalův Automat. Pod tím mostem byli nějací tři starší kluci. A jeden mi hned říká: „Tys urazil moji ségru!“ A už jsem ležel na zemi. A začali do mě kopat. S rozběhem... Bylo to docela hustý. Krom jinýho mi zlomili kostrč. Cítil jsem, jak mi praskla kost v zadku, a říkal jsem si, tak to je špatný... A oni do mě bušili furt dál. Prostě tři starší kluci. Projelo mně hlavou, že musím hlavně z jejich dosahu. Nakonec jsem se nějak dostal přes ten potok; oni se nechtěli namočit, tak už mě nechali bejt.

Nemohl jsem chodit, nemohl jsem se ani postavit, tak jsem šel ty tři kiláky domů po čtyřech. Napřed jsem ale počkal, až bude tma, protože chodit po čtyřech za světla jsem se styděl. Večer jsem mámě nic neřekl. Ale ráno mi bylo fakt blbě, tak jsem se jí svěřil, co se stalo.

*In: Ohnisko, Milan: **Who the fuck is David Koller? Rozhovor s rockovou legendou.***

Brno (Druhé město) 2017, s. 21.

VĚRA POLÁŠKOVÁ

Chrastava (ZŠ Chrastava)

Od té doby chodím nakřivo...

Máma na mě vrhla zlostný pohled, načež pravila, abych nesimuloval, že na ten houslový koncert půjdu, i kdybych byl třeba v posledním tažení. Potom se počala zajímat o to, zda jsem nachytil ony koljušky tomu kamarádovi na dravce. Odvětil jsem, že ne. Samozřejmě, že nenachytil. Jak bych vůbec mohl? Copak já vím, jak vypadá, nebo dokonce jak se chytá taková koljuška? Ve skutečnosti jsem měl ten den namířeno někam, ehm, prostě někam trochu jinam, nicméně jsem tam nakonec stejně nedorazil, což mě také velice trápilo.

Po společné snídani, kdy jsem předstíral, že sedím na židli (ve skutečnosti jsem se držel několik centimetrů nad ní), mi maminka oznámila, že k nám na dopoledne pozvala jakési tři milé chlapce, kteří se na mne ptali. Ano, do té doby než mi počali lámat kosti, byli ti chlapci vážně moc milí, pomyslel jsem si.

V půl desáté zazvonil zvonek. V pokojíku už byly nachystané sušenky a čaj a já rozestavoval figurky na Člobrdo. Jak jsme tam tak rozpačitě seděli a házeli kostkou, napadlo mě, že bych své nové kamarády mohl požádat, aby mi tu kostrč narovnali zase zpět. Tehdy se tvářili poněkud rozpolceně. Ten největší se drbal na hlavě a následně povídal, že je to nebaví, když to někdo vyžaduje. Řekl jsem, že to chápu. Něco mi na tom dopoledni pořád nesesedělo. Tázal jsem se, jestli se na mě už nezlobí. Jeden s chlapců se ke mně naklonil a odpověděl, že se zlobí pořád, ale že to nemohou dávat najevo, poněvadž se na nás kouká můj děda. Nechal jsem je při tom, že je to děda, ačkoliv to byla babička... Měl jsem docela strach.

Chlapci zůstali ještě na oběd a pak, s tisícerými díky, konečně odešli. Každý z nich při odchodu dokonce políbil mamince ruku, jak milé. Raději ani nezmiňuji fakt, že mě všichni tři pod stolem intenzivně kopali a pokaždé, jakmile se maminka otočila, do mne střídavě bodali vidličky. Nebudu přece kazit tak krásný nedělní den.

Já sice ne, ale maminka ano. Celé dopoledne jsme totiž proseděli na houslovém koncertu, který by byl hrozný i bez toho, abych musel po celou dobu sténat bolestí na židli.

Ach jo. Když tak nad tím zpětně přemýšlím. Možná jsem té Andule vážně neměl říkat, že je nejnechutnější a nejtupější nána a imbecilka, která kdy kráčela po planetě Zemi...

ELIŠKA FOJTŮ

Horní Lideč (ZŠ Horní Lideč)

Ta paní je mi nějaká povědomá

Ale to už je docela dávno. Pamatuju si, že to pak bylo trochu lepší, a tak jsem ani nešel k žádnému doktorovi. Máma nejdřív docela zuřila a chtěla těm klukům vynadat, ale já jí řekl, ať to zatím nechá být. Vůbec se jí to nelíbilo a musel jsem jí slíbit, že kdybych s nimi měl ještě nějaký problém, že jí o něm hned povím. Zprvu jsem si myslel, že to bude lepší a že už mě nic bolet nebude. Až na to, že když jsem nějak tvrději došlápl, musel jsem zatnout zuby, abych nezakřičel bolestí. Tak nějak jsem si v koutku duše namlouval, že se to zlepší, protože představa, že mi někdo bude rentgenovat zadek, se mi vážně nelíbila. Už jsem si představoval, jak u toho doktora sedím. „Ne!“ otrásl jsem se. „Bude to lepší a tečka! Teda musí to být lepší. A tečka!“

Po nějaké době a po několika výmluvách, proč si nemůžu jít s ostatními kluky ven zakopat, už mi bylo docela trapně. Vypadalo to, že s nimi ven jít nechci, a taky mi docházely výmluvy. A tak jsem si řekl, že to zvládnou. S kluky jsme si dali sraz po škole za kostelem. Měl jsem docela zpoždění, jelikož jsem se musel z půlky cesty vrátit domů pro míč. Ten totiž vždycky brávám já. Nevím, kdo ho brával, když jsem tam nebyl, tak jsem se radši vrátil. Když jsem přišel za kostel, nikdo tam nebyl. Ne že by mi to vadilo. Naopak. Já byl docela rád, že nebudu muset hrát, jelikož mě noha pořád bolela. Nechtěl jsem ale hned odejít. Co kdyby už byli kluci někde tady. Tak jsem se opřel o sloupek plotu a čekal. Už už jsem chtěl odejít, když v tom slyším: „Klucí, on už je tady! Čeká na nás!“ Otočil jsem se. Ano, byli to kluci. „My tě všude hledali! Říkali jsme si, že začneme bez tebe a ty se pak přidáš, ale neměli jsme míč!“ „No...já vás taky hledal,“ zalhal jsem. „Museli jsme se někde minout.“ „To už nech plavat. Pojdte! Vy budete spolu jako jeden tým a my jako ten druhý.“ A bylo po mých představách, že nebudu muset hrát.

Já se snažil nic moc nedělat a nikam neběhat, ale tahle má taktika se klukům nezdála tak dobrá jako mně. „Davide! Co to s tebou je?! Jdi do brány!“ zakřičel Štěpán. „Ale já nikdy v bráně nebyl?!“ zakřičel jsem zpátky. „No a? Tak si to alespoň vyzkoušíš!“ Štěpán je fajn. Je

chytrý a všichni ho mají docela rádi. Ten jeho nápad s bránou se mi docela líbil. V bráně přece nebudu muset nikam běhat a k chytání míče nepotřebuju nohy, ale hlavně ruce. Chvíli jsem tam jenom tak stál a pozoroval ostatní. „Co bych dělal, kdyby sem teď letěl míč? Mám se mu vyhnout? Ne, to bychom dostali gól a kluci by se na mě mohli naštvat... Takže ho budu muset chytit. Nebo se o to alespoň pokusit.“ „Chytéěj!“ zakřičel někdo z kluků a tím přerušil moje přemýšlení. A než jsem se stihl vzpamatovat, vrazil mi plnou rychlostí do obličeje míč. Ani nevím, kdo ho tehdy kopnul, ale najednou jsem ležel na zemi. Při tom jsem se ještě stihnul pořádně prásknout do hlavy o tyčku brány. Pak už si jen pamatuju, jak na mě ta fotbalová brána padá. Od té doby mám úplné okno, mlhu, nic. Vůbec nevím, co se stalo, jak se to stalo, ani proč se to stalo. Pamatuju si jen, že jsem slyšel někde v dáli houkat sanitku.

Probral jsem se až v nemocnici. Stáli nade mnou dva doktoři, jedna, nebo možná i dvě sestry a nějakí další tři lidi. „Davide! Už je ti líp?“ řekla paní, která vedle mě stála. Měl jsem pocit, že ji odněkud znám, ale nemohl jsem si vzpomenout odkud. „Já?“ řekl jsem nejistě. „Je tady snad ještě nějaký další David?“ Chvíli jsem přemýšlel, o jakém Davidovi to mluví, ale přerušila mě nějaká slečna. „Brácha, ani nevíš, jak jsme se o tebe báli.“ „Brácha?“ zapřemýšlel jsem. „Vždyť jsi můj bratr. Proč bych ti teda nemohla říkat brácho?“ řekla vyděšeným hlasem ta slečna, co seděla na kraji postele. Vůbec jsem nevěděl, kdo to je. „Ale vždyť my nejsme sourozenci! Já nevím, kdo jsi.“ Ta slečna, co tvrdila, že jsem její bratr, se otočila na tu, mně tak povědomou paní a zakřičela: „Mami, on neví, kdo jsem! On si mě nepamatuje!“

I kdyby to byla moje sestra, tak tohle není moje máma. Takže sourozenci nejsme. Nebo to je moje máma? Nee... „Prosím, to jsou tvoji rodiče a sestra. Pamatuješ si je?“ řekl jeden z těch doktorů. Teda myslím, že to byl doktor, protože na sobě měl bílý plášť a zapisoval si něco do takového jakoby sešitu. Muselo to vypadat docela komicky. Já ležel na posteli, vůbec jsem nechápal, co se to kolem mě děje, na posteli vedle mě seděla nějaká holka, která vypadala, že je na pokraji zhroucení a tvrdila, že je má sestra, vedle postele stáli dva lidé, podle nich mí rodiče a dva doktoři, kteří celý

ten cirkus pozorovali. „Ne! Nevím, kdo to je. Teda až na tu paní. Ta je mi nějaká povědomá,“ řekl jsem. „Já jsem tvoje máma! Nepraštila tě ta brána do hlavy?“

Brána... jak jsem nad tím tak přemýšlel, vzpomněl jsem si: „Brána! Fotbalová brána!“ Kdyby se tohle odehrávalo v nějakém animáku, nad hlavou by se mi nejspíš rozsvítila žárovka. „No jo! Ty jsi moje máma Tereza a ty jsi má ségra Igorka!“ „Já nejsem žádná Igorka! To jméno snad ani neexistuje! Jsem Viktorka, tvoje dvojče!“ „Jo, už si vzpomínám!“ „Tohle už mi nedělej! A víš, kdo je tohle?“ řekla máma a ukázala na toho pána, co se opíral o čelo postele. Díval jsem se na něj a přemýšlel jsem. Usuzoval jsem, že to bude můj táta. A byl to on.

Pak už mi to všechno dávalo smysl. Praštil jsem se do hlavy a ztratil paměť. Vždycky jsem to viděl jen ve filmech, ale teď se to stalo mně! Bylo to dost hustý. Vždycky jsem myslel, že když ztratíte paměť, musíte se potom znovu pořádně praštit, abyste se zas rozvzpomněli. Já naštěstí hlavou do stěny mlátit nemusel.

Vzpomínáte si ještě na tu moji „zlomenou“ kostrč? Já taky ne. Ta bolest jakoby se někam sama „vypařila“, takže jsem to měl takové to 2v1, jak bývá napsáno na šampónech, po kterých „byste měli“ mít krásné, lesklé vlasy. Z nemocnice mě docela brzo pustili domů. Do školy jsem se potom musel vrátit taky. Tenhle návrat už nebyl tak dobrý, jako když mě pustili domů, ale co už... do školy se chodit musí a myslím, že odtud má každý nejméně úžasný zážitek, na který bude ještě dlouho vzpomínat. Tehdy mi zbýval asi ještě rok a půl na základce. Co bude dál jsem nevěděl. Občas bych si přál vrátit se zpět do toho téměř bezstarostného života.

EVA NOVOTNÁ

Bystřice nad Pernštejnem (ZŠ T. G. Masaryka)

Poznání

Z jejího výrazu bylo patrné, že by se na mě nejraději rozkřikla kvůli mému mlčení, ale místo toho mi pomohla před dům do auta a odvezla mě do nejbližší nemocnice. Cestou se mi ještě více přitížilo a upadl jsem do kómatu.

První, co jsem uviděl, byla bílá místnost plná útlých váz s decentními květy. Jsem mrtvý, já jsem asi opravdu mrtvý. Až po chvíli jsem si uvědomil, že ležím na studené podlaze a měl bych vstát. „Dobře... v nebi mají studené podlahy,“ pomyslel jsem si nahlas.

„Nejsi v nebi a už vůbec nejsi mrtvý, tedy aspoň zatím.“

„Kdo jsi?“ odpověděl jsem neznámému hlasu.

„Dejme tomu, že jsem průvodce mezi světy,“ odvětil.

„Dobře, to je zajímavé, a jak jsem se dostal sem a... kde to vůbec sakra jsem?“ zděšeně jsem se opět zeptal.

„Ach, máš moc otázek, dalo se to čekat. Jsi ve světě Soul, kam se dostávají duše lidí, kteří jsou v kómatu, a z tohoto světa se dostávají zpět na Zemi nebo na místo zvané Fórm.“ Během projevu se přede mnou začala tvořit hmota... vytvořila tělo. Netrvalo dlouho a hlas, který nepřestával mluvit, se vložil do těla vysokého světlého muže.

„Fórm je místo, kde se uloží mysl člověka, jenž zemřel, a pak se duše vrátí na Zem úplně čistá.“

„Dobře, ale proč jsem tady?“ skočil jsem mu do řeči.

„Mám ti ukázat, proč tě zkopali a tak,“ odpověděl.

„Protože si něco kompenzují?“

„I tak se to dá říct. Pojd!“ mávl rukou a vedl mě chodbou, kterou jsem měl za pouhou místnost. Stěny byly lemovány vázami a sem tam se objevily bílé natřené lavičky. Na jednu z nich jsme se posadili.

Opět mávl rukou a na protilehlé stěně se objevil velký rám. Najednou v něm jel... popsal bych to jako záznam toho, co jsem nevěděl. Byl jsem zděšený. Ti kluci tam vyčkávali na mě, protože je někdo najal. Má spolužačka.

Byla to zakřiknutá dívka s kulatými brejličkami a vždy stejným culíkem. Dá se říct

normální, milá holka, holka, které jsem dělal ze života peklo. Často brečela, a to jen kvůli mně a mým přátelům, ti jí též jako já brali věci, vysmívali se jí a vyváděli další špatnosti. Pochopil jsem.

„Musím se vrátit na Zem a...“

„A?“ zopakoval muž.

„... a omluvit se,“ řekl jsem tiše.

„Jenom?“

„Co mám dělat víc?“ vyštěkl jsem.

„Třeba zajistit, aby nezažívala taková muka,“ muž mi vrátil můj ostrý tón a já si uvědomil, že má pravdu. Postavil jsem se se slovy: „Pošli mě zpět.“

„Poslal bych tě do pekla, kdyby bylo!“ řekl s hlasitým smíchem. Luskal prsty a já viděl opět tmu.

Probudil jsem se v nemocnici. Vedle lůžka seděla máma, a když viděla, jak přicházím k sobě, zeptala se: „Chceš, aby ty kluky našla policie?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Můžu si za to sám. Ublížil jsem jedné holce, která je na mě poslala jako obranu, můžu si za to sám.“ Máma mi položila ruku na tu mou, upřela pohled do mých očí a opět se zeptala:

„Co budeš dělat, až se vrátíš do školy?“

„Omluvím se a pomůžu jí od problémů, co má kvůli mně.“ A opravdu jsem konal.

O pár dní později jsem se už opět vláčel s batohem plným učení a tentokrát jsem v jedné ruce držel vzkaz, kytici a čokoládu. Ve třídě jsem byl jako první. Věci jsem položil na její obvyklé místo a vyčkával jsem.

Třída se plnila a dorazilo i děvče, jež bylo velmi udivené z daru na své lavici. Přečetla si můj vzkaz. Naše pohledy se střetly a zdálo se, že se mě snaží probodnout pohledem. Má ústa se zkřivila smutkem. Nevěří mi. Náhle stála vedle mě a zeptala se:

„Myslíš to vážně?“

„Ano, vše mě to mrzí, odpusť mi.“

„Dobře, ale nezrad' mě,“ řekla s úsměvem. Už jsem nemusel nic říkat, teď byly na řadě činy.

Od té doby jí chráním a vídávám její nevinný smích raději než slzy.

Nevím, ať už svět Soul byl sen, nebo ne, ale vím jedno, kdybych se tam nedostal, byl bych pořád malý fracek, teď jsem se cítil starší a rozumnější. A takový se pokusím být až do doby, kdy se má duše vrátí do bílých chodeb Soulu, nebo do neznámého světa Fórm.

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO III. KATEGORII

(střední školy)

4. listopadu Úterý

Právě jsem se vrátil z tanečních. A jaké jsou? Zatím se to dá vystihnout jedním slovem: „blbý“!

Zprvé je tam málo holek, zadruhé jsou ty holky blbý (t. z. že nestojí za nic, nechci se dotýkat jejich duševních vlastností), zatřetí se učíme samé pitominy (spousta nár. tanců), začtvrté tam nechodí Zdena a zapáté tam chodí Růžena (což ovšem samo o sobě pitomé není, ale vzbuzuje to ve mně spoustu všelijakých smíšených, pro mě nezdravých pocitů, zvláště když dnes na mne Růžena křičela přes celou ulici, zdali jdu do tanečních, a na mou odpověď „du!“, pronesla: „to je fajn“, což mělo za následek, že jsem měl celou cestu od nádraží až do školy o čem přemýšlet. (...)).

Nic zvláštního se tam (v tanečních) nestalo. Jenom Jirka se nemohl zbavit takové úžasné tlusté holky a pak ji nakonec chtěl nechat mně. Já ovšem obratně před ní prchnul, ale bohužel si toho všiml Petrlík (taneční učitel) a potom při nejbližší příležitosti na to poukázal, jako na odstrašující příklad.

In: Juráček, Pavel: **Deník I. 1948 - 1956**. Praha (Torst) 2017, s. 182.

NIKOLA KAZÍKOVÁ

Uničov

Deník pubertáka

5. listopadu   Středa

Ani jsem nečekal, jak důležité taneční v naší škole budou. Hned ráno ke mně přišel Zdena a vyptával se co a jak. Na jeho otázku „Tak co Růža?“ jsem jenom zbrkle odpověděl: „Nic, co by!“ a dál mlčel. On nejspíš pochopil, že nemá smysl se ptát dál. Myslel jsem, že tímhle to všechno kolem tanečních skončí, ale ono ne. Po cestě se k nám ještě přidal Jirka, který celou aféru jménem TANEČNÍ radši nekomentoval. Jen co jsme přišli do třídy, všichni se na mě podívali a začali se smát. Věděl jsem, že smích není určen jen mně, ale i Zdenovi, který se zbaběle tanečním vyhnul, protože si radši zlomil ruku, než aby ho doma nasoukali do obleku. Zbabělec! A pak se smáli Jirkovi, který dostal přezdívku „Tlouštíček“ kvůli nějaké tlusté náně, co s tím pořád chtěla tancovat. Podíval jsem se na Růženu, ta se jen usmála. Ale byl to takový ten divný úsměv, z kterého nevíte, co máte pochopit. Od té doby jsme jen poslouchali holčičí kecy, jak kdo tancoval, komu to jak slušelo a tak. Kluci radši zarytě mlčeli.

10. listopadu   Pondělí

Ve škole je to celý týden děs. Neřeší se nic jiného než taneční. Copak neexistuje nic lepšího? Kde jsou ty doby, kdy kluci řešili počítačové hry a superhrdiny? A holky zas sportovce, herce a nejnovější módní trendy. Teď se řeší, co si kdo vezme na sebe, s kým chce tancovat. O přestávkách si holky dokonce začaly opakovat kroky a netrvalo dlouho a kluci se k nim bez ostychu a ještě rádi přidali. Se snad všichni zbláznili?

Když jsem přišel domů a viděl ve svém pokoji na ramínku pověšenou čerstvě vypranou a přežehlenou košili, naběhla mi husí kůže. Chtělo se mi brečet. „Prosím, maminko, mně se chce tam nechce,“ chtělo se mi rvát, ale ovládl jsem se a jen tiše trpěl. A trpím doteď a asi půjdu s hořkostí a nenávistí spát a budu doufat, že se probudím a zjistím, že se mi to všechno zdá.

11. listopadu   Úterý

Ráno jsem se vzbudil a zjistil, že se mi nic

nezdálo. Opravdu tam musím znovu. A pak zas. Znovu. A znovu. Aaaaaa, nee. Nejdřív jsem přetrpěl den ve škole, kdy mi testy z dějáku a angliny připadaly jako procházka růžovým sadem, oproti tomu, co mě čekalo večer. Nemohl jsem se na nic soustředit. A o to víc jsem byl nervózní, když se na mě Růžena dívala každou volnou chvíli. (Sakra, co si ta holka myslí?)

Na obědě si s holkama sedly k protějšímu stolu. Pořád se o něčem bavily, dívaly se na nás a smály se. Bylo to strašně trapný. Když vstaly a odnášely tácky s jídlem, Růža se zastavila u našeho stolu a položila mi na tácek papírek. Nevinně se usmála a odešla. „Zatancuju si dnes spolu v tanečních?“ bylo napsané na papírku. „Vole, ta holka tě fakt chce,“ vyhrkl Jirka, který si dopis přečetl přes moje rameno. „Ale houby, jen mi to prostě v tanečních jde,“ odsekl jsem. Kluci se na sebe však šibalsky usmáli.

V podvečer to přišlo. Došel jsem domů ze školy a s odporem se nasoukal do společenského obleku. Dlouho jsem sváděl boj s kravatou a když už vypadalo, že vyhraje, přišel taťka a pomohl mi. Se soucitem mi řekl, že chápe mou nechuť tam jít, taky chodil do tanečních nerad, ale nakonec to prý bylo fajn, protože se tam seznámil s mamkou, dostal i svou první pusy (fuj!) a nakonec se i vzali. Další detaily raději vynechám.

Nastala ta strašná hodina a přišli jsme tam. Za začátku jsme si zopakovali všechny kroky z minula. Z toho „raz, dva, tři, raz, dva, tři“ mi začínalo hrabat. Copak neumí říkat nic jiného. Jirka zas neunikl tlusté holce, která mu prozradila, že se jmenuje Markéta. Zatímco s ní pořád zápasil při tom...jak se to jmenuje... jo walz... jo zápasil s ní při walzu, tak po mně pokukovala Růža. Při další pánské volence jsem to už nedával a šel jsem pro ni. Předemnou ale přišel nějaký nagelovanej frajer z vedlejší třídy. Ona jen vstala, usmála se na mě s takovým tím „třeba příště“ a odešla na dominantní tango. Při další příležitosti jsem už nechtěl čekat a hlavně se nechat zas předběhnout takovým frajerem. Šel jsem k ní, vzal ji za ruku „jdem teda tancovat, ne“. Což byla chyba. Zas jsem dostal přednášku, že se nechovám jak gentleman a musel se přede všema omluvit. Ale fajn, tak jsme si prostě zatancovali něco jak ploužák. Bylo to strašný. Taková sladárna. A ty songy nehrajou už ani v retro klubech (ne, že bych teda chodil).

Na konci ke mně ještě Růža přišla. „Dík, bylo to fajn. Doufám, že to někdy zopakujem,“ dala mi pusu na tvář. „Vole, fakt po tobě jede. Ty seš borec,“ přišel vysmátej Jirka, který už zapomněl na drama se svou tlustou obdivovatelkou.

12. listopadu   Středa

Včera jsem to nějak rozepsal, když se na to tak dívám, ale tohle jsou fakt hrozný vzpomínky. Musím chodit jak šašek v obleku, být milej na holky a ještě s něma tancovat. A aby toho nebylo málo, tak mi dávaj pusu. Odporný!

Bylo mi jasný, že ve škole to bude k nevydržení. Zas se neprobíralo nic jinýho než taneční. Už aby byl konec. Růža se na mě celou dobu culila, ale neřekla ani slovo. „Prej ses líbal s Růžou, ty seš kanec teda,“ přišel Zdenda místo pozdravu. Zavrtěl jsem hlavou. Po hodině za mnou přišla Růža, že se mnou chce mluvit o samotě (to jsem věděl, že je zle! Ale jsem přece gentleman a tak nemůžu odmítnout). Šli jsme na chodbu a teď ji prostě musím citovat: „Hele, sorry za ten včerejšek, ale seš strašně milej a hezkej. Prostě jinej než ostatní kluci a děsně se mi líbíš. Chci s tebou chodit.“ A dala mi další pusu, tentokrát na pusu. Jako fakt. Přimo tak, jak se to dělá v těch romantickej filmech (ne, nedívám se na ně, ale když na to kouká mamka). Odpornost! Hnus! Příšerný! ...

